

DE SINTERKERST

Over Sinterklaas, de Kerstman en corona

Colofon

ISBN: 978 94 6365 291 9

1e druk 2020

© 2020, Lynn van Puyenbroeck

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

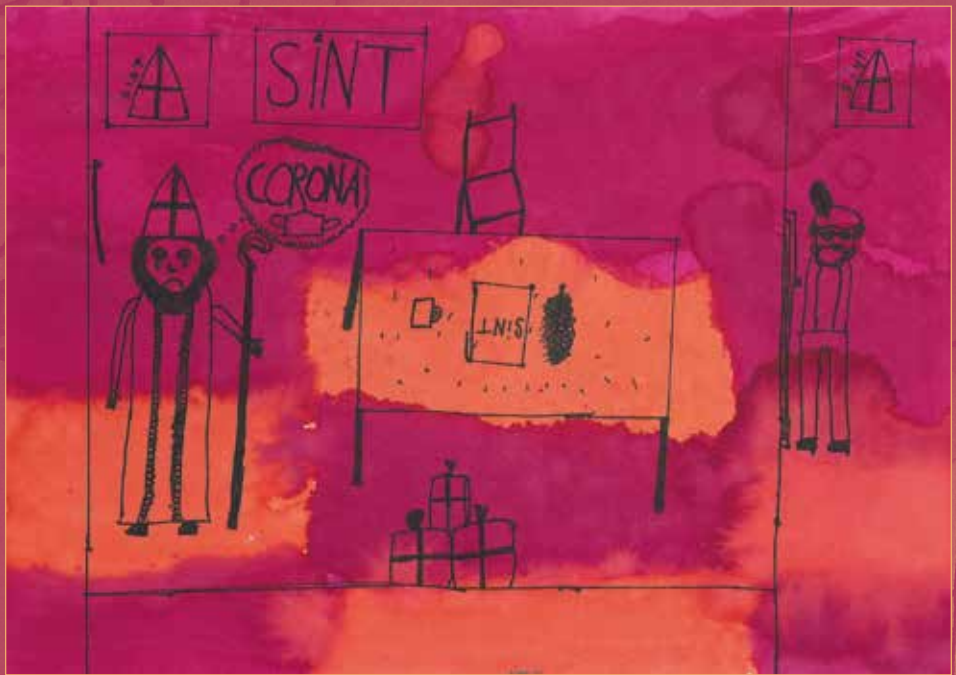
DE SINTERKERST

Over Sinterklaas, de Kerstman en corona

Lynn van Puyenbroeck

SINT

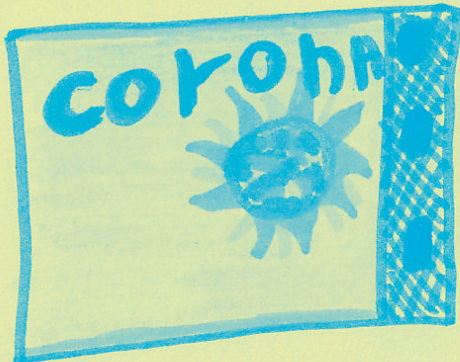

Ieder jaar telt Sinterklaas de dagen af tot zijn verjaardag. Hij kruist ze af op zijn kalender en bij elk kruisje dat hij zet, wordt hij vrolijker. Tegen de tijd dat ze de pakjes naar de stoomboot brengen, loopt de sint te zingen van pret. Daar worden de pieten weer blij van, zodat iedereen in feeststemming is voor ze de haven van Spanje uit varen.

Dit jaar is dat anders. Er is namelijk een nieuwe ziekte: corona. Corona is erg besmettelijk. Om niet ziek te worden, moeten alle volwassenen een mondkapje dragen. Ze moeten ook altijd anderhalve meter afstand houden en ze mogen niet zomaar bij elkaar op bezoek gaan. Dat is voor Sinterklaas het grootste probleem. Hoe kan hij pakjes bij schoenen leggen als hij nergens binnen mag? Zelfs in de scholen mag er geen bezoek komen. Dat betekent dat hij de kinderen niet zal horen zingen, dat hij hun dansjes niet zal zien en dat hij hun niet zal kunnen vertellen hoe braaf ze zijn geweest. Zo wordt het helemaal geen leuk sinterklaasfeest.

De pieten zien wel hoe droevig Sinterklaas is. Hij zit alleen maar in zijn werkkamer en hij zegt bijna geen woord. Zingen doet hij al helemaal niet. Bij elke dag die zo voorbijgaat, maken de pieten zich meer zorgen. Als de laatste speculaaspoppen uit de oven komen, is Sinterklaas nog steeds niet uit zijn kamer gekomen. Zelfs niet om even te proeven. Zo kan het niet verder.

Hoofdpiet zet zijn mondkapje op en klopt voorzichtig op de deur. Als hij geen antwoord krijgt, duwt hij de deur open. Sinterklaas zit achter zijn bureau, met zijn hoofd in zijn handen. Zijn grote boek ligt voor hem op tafel, maar hij kijkt er niet naar. Hij kijkt niet eens op als hoofdpiet binnenkomt.

Hoofdpiet schudt zijn hoofd. `Dit kan zo niet verder, Sinterklaas. Honderden kinderen rekenen op u. Wilt u die allemaal in de steek laten?´

`Natuurlijk wil ik dat niet,´ zucht Sinterklaas. `Maar wat kan ik doen? Hoe kan ik pakjes uitdelen als ik de kinderen niet mag bezoeken? Hoe kan ik feestvieren als ik heel de tijd anderhalve meter afstand moet houden? Dat is onmogelijk. De enige manier waarop het nog een beetje leuk kan worden, is als ik doe alsof corona niet bestaat en alles doe zoals anders.´

`Dat kan niet!´ schrikt hoofdpiet. `Sinterklaas, u weet best dat oude mensen extra moeten oppassen om geen corona te krijgen.´

Sinterklaas fronst zijn wenkbrauwen. `Oude mensen, ja. Maar ik ben nog helemaal niet zo oud. Ik ben nauwelijks 700 jaar oud.´

`Dat is waar, Sinterklaas,´ zegt hoofdpiet voorzichtig. `Maar u moet het goede voorbeeld geven. Als de mensen zien dat u niet voorzichtig bent, zullen ze dat zelf ook niet zijn en dan blijft corona nog veel langer bestaan.´

Sinterklaas knikt langzaam. 'Dan is het dus echt hopeloos. Dit jaar kunnen we geen sinterklaasfeest vieren.' Hij zet zijn mijter af en slaakt een diepe zucht. 'Misschien moeten we de pakjes via de post opsturen. Dan krijgen de kinderen tenminste nog iets leuks.'

Daar denkt hoofdpiet even over na. Postbodes kunnen geen pakjes in schoenen stoppen, maar wel in de brievenbus. Misschien is dat een idee? Hij haalt postpiet erbij om te vragen wat hij ervan vindt. Maar zodra postpiet Sinterklaas ziet, begint hij te huilen. 'O, Sinterklaas, het is zo erg!' snikt hij. 'Hoe kan ik de brieven en tekeningen van de kinderen ophalen als ik hun huis niet binnen mag om

bij hun schoenen te kijken? En hoe kunnen we dan weten welk cadeautje de kinderen het allerliefste willen hebben? Dat wordt een ramp! Straks krijgt iedereen een verkeerd cadeautje. Dan krijgt Nadia een verfdooz en Omar een robothond, terwijl dat natuurlijk juist omgekeerd moet zijn! Hij snikt nu zo luid dat zijn mondkapje helemaal nat wordt.

Sinterklaas zucht diep. Nu staan er ook tranen in zijn ogen. Dit gaat helemaal niet goed! Hoofdpiet klopt postpiet troostend op zijn schouder. 'Misschien kunnen we aan de postbodes vragen om ons te helpen?'

'Hoe dan?' vraagt postpiet. 'Postbodes werken met brievenbussen en postbussen en hun postkantoor. Daar halen ze brieven en pakjes op en bezorgen die weer. Maar zij mogen ook niet naar binnen om in de schoenen van de kinderen te kijken! En zij weten toch niet wat ze moeten doen met wortels en suikerklontjes? Of met warme chocolademelk en koekjes en al het ander lekkers dat kinderen soms naast hun schoen zetten?'

Hoofdpiet denkt dat postbodes dat lekkers ook best zelf kunnen opeten, maar het lijkt hem geen goed idee om dat te zeggen nu postpiet blijft huilen. In ieder geval mogen postbodes ook niet naar binnen in de huizen, dus dat is geen oplossing voor hun probleem.

'Er moet een andere oplossing zijn. Maar wat?'

